

Svět pohádek – básně

Prvosenky

Princezno, princezno,
žiješ si v království.
Máš královnu a krále,
bavíš se na bále.

Princ chce tě za ženu,
protože si krásná.
Všechno dobře dopadlo
a princezna jásá.

1.A

Pohádka se mrholí,
Rumcajs běží do polí.
Manka volá na Cipíska,
ten si zatím v lese píská.
"Pojď, Cipísku, na pole."
Rumcajs jede na kole.
Oba honí pohádku.
Dohoní ji do pátku?

Mikeš

Slunečník, Měsíčník a Větrník

Když slunečník svítí,
ježibaba se kříží,
když větrník fouká,
auto jen tak houká.

Když je mlha,
tak se třese vrba,
když Měsíčník couvá,
hloupý Honza jenom kouká.

Když zamrzne,
kos si ani nevrzne,
když pak sníh taje,
pohádka nám doma hraje.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Bratři jsou to veselí,
počasíčku zavelí,
kdybychom je neměli,
málo bychom věděli.

Draci

Princezna na hrášku
má velikou vyrážku.
Trpělivě vymýšlí
jak vyzrát na myši.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Fialky

Dobrodružství s liškou

(Mikuláš Nevídal, 5. třída, ZŠ Křepice)

Dnes venku vítr kvílí
a já mám zas dlouhou chvíli.

Otevírám knížku
a v ní vidím lišku.

Po hlavě ji hladím
a už s ní kamsi pádím.

Jedem rovnou do pohádky,
snad do rána budem zpátky.

Tu u cesty sedí kouzelný dědeček,
taky Honza, co buchet má plný raneček.

Víla Amálka potrestala Mušku,
když očarovala mu pušku.

Další proběhli jsme pohádku,
tu O hajném Robátku.

I když pokročila doba,
dál uháníme oba.

V tom uviděl jsem dračí sluj
a na lišku jsem křikl: "Stůj!"

Liška se jen mihla,
drakovi utéct stihla.

A já jsem si oddychl,
že nás sežrat nestihl.

A už uháníme k chatrči,
co se na kuří nožce krčí.

Bydlí tady Jaga - baba,
právě v knize kouzel bádá.

Teď blížíme se k černé strži,
mráz mi po zádech běží.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Liška dolů sestupuje,
packou cosi ukazuje.

Čerti tady karty hrají,
peníze si rozdávají.

Když zahrajem si mariáš,
co za výhru mi čerte dáš?

A než liška "švec" si řekla,
já jsem vyhrál zlatáček z pekla.

Snad domů se už vrátíme,
na nohou sotva stojíme.

Je ráno - oči otvírám,
na všechno znovu vzpomínám.

A najednou kutululúúú
zlatáček spadl ze stolu.

Tak to nebyl sen?

Příště, až budu mít dlouhou chvíli
a budu sahat po knize,
tak poradte mi moji milí,
kterou vzít a nebát se žádné kolize...

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Přerováčci

Pohádky mám velmi rád,
nemusím se na nic ptát,
dobro vždycky zvítězí,
a já mohu klidně spát.

Když se někdo vyleká,
přijde Sebastián, Bela,
pes je přítel člověka,
princezna je Arabela.

Hrdina je každý z nás,
kdo nebojí se pravdy.
Máš-li v judu černý pás,
hrdina jsi navždy.

Pohádky mám velmi rád,
nemusím se na nic ptát,
dobro vždycky zvítězí,
a já mohu klidně spát.

Avataři

Ptáček

Byl jednou jeden ptáček,
který vyletěl až na obláček.
A přitom si zpíval i hvízdal,
nic mu nebránilo v cestičce,
měl se jako v peřince.

Přiletěla jeho maminka a zeptala se ho:
"Kampak letíš zrovinka?"

"Já si jen tak poletuji
a krásu země obdivuji.
Pozoruji motýlky a včelky,
jak na kytkách se houpají
a přitom si i zpívají."

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Čtvrtáci

Jak si vede sluníčko

(Ondřej Havelka)

Nabarvené sluníčko
vykukuje z rána,
začne mávat na Klárku
na princeznu rána.
Ráno, ráno, raničko,
to je slunce sláva,
za dubem tam uvidí
Honzův stín, ale taky draka.
Honza na něj zafuní
a drak rychle prochá.
Klárka na něj koukala
a už byla svadba.

Vlci

Rákosníček

Rákosníček z Brčálníka,
hned utíká do rybníka,
s rybami hraje si,
na copak asi?

Na hoňku a schovávačku,
potom plavou na houpačku,
na houpačce houpy hou,
celý rybník rozhoupou.

Večer, když se smráká,
žabák Karel kváká.
Rákosníček už jde spát,
zítra si zas bude hrát.

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Levelseven

Bludička kuchtička

(Eliška Jelínková)

Na hradě Jenštejně
tam bylo veselo
a dole ve mlejně
strašidlo strašilo.

Byla tam bludička
měla rudé vlasy
překrásná očička
a dlouhé řasy.

A když se ta zpráva
donesla ke kuchaři
ihned se rozhodl
že bludičce uvaří.

Večer stál u mlýna
v ruce kastrolek
v druhé láhev vína
fešný byl pacholek.

Když bludičku zahlédl
tak odklopil pokličku
v kastrolku byl guláš
dostal od ní hubičku.

Dnes na hradě oba vaří
moc se rádi mají
pořád řízky smaží
stále štěbetají.

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Dvanáctka

Ježibaba

(Lucie Růžičková)

Žila, byla jedna baba
říkali jí ježibaba
měla skřehotavý hlásek
a na ksichtě plno vrásek
a na nose bradavici
pila jenom slivovici
Jednou si však řekla
že z ní bude žena pěkná
že z ní bude velká dáma
a vezme si nóbl pána
Proto tedy rozhodla se
pomoci té svojí kráse
Koupila si rotoped
a kila šla dolů hned
Začla běhat, plavat, cvičit
a ty svoje špeky ničit
A tak se nám zakrátko
jak ukázalo zrcátko
z ježibaby stala kráska
žádný vřed a žádná vráska
Je z ní krásná, milá dáma
která hledá nóbl pána
Nóbl páni nejsou k mání
každý už má svoji paní
Jeden pán však na ni zbyl
měl auto a pět vil
Nade vše se milovali
krásné děti spolu měli.

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Myslivíři

(Petr Klusák, 6. ročník)

Kocourek má krásné modré oči.
Kampak asi skočí?
Do pohádky za princeznou?
Nebo možná za Růženkou?
Nebo třeba za Popelkou?

Nikdo neví co tam spatří.
Spatří tam motýly, ježibaby, vodníky,
všichni dělaj chi, chi, chi

IX.B

Ikuto a Amu

(Tereza Schneebergová)

Jeho modré vlasy vlají ve větru,
čouhají z nich kočičí uši.
Bez nich mu to tolik nesluší.
Kočí image dotvoří ocas dlouhý kolem metru.

Stojí na lešení a potutelně se usmívá,
Amu se na něj podezřele zadívá.
„Ikuto, tys našel Embryo?“ nevěří.
Ale pak se zešeří.

V té tmě už dlouho čekají,
když Amu najednou dech zatají.
Přiletí vajíčko – krásně se třpytí,
Ikuto ho bleskově chytí.

Vysloví se přání,
které nikdo neví.
Možná, že je to jen zdání,
ale Amu se uleví.

Tímto přáním Embryo zmizí
do tajemné země, nám zcela cizí.
Ikuto a Amu se budou mít krásně
ve zvláštním světě téhle básně.

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Mikeš

Moje návštěva v říši pohádek

Já jsem se dostala do říše pohádek tak, že jsem šla ze školy a našla zvoneček celý ze zlata. Zazvonila jsem a najednou jsem byla na krásné louce. Bylo to tam moc krásné. Když jsem zazvonila, zase jsem byla doma, ale byla jsem moc zvědavá a domů se mi nechtělo. Znovu jsem zazvonila a byla jsem zpátky na louce. Byla jsem tam dlouho sama, ale pak jsem uviděla kocourka Mikeše, pak loupežníka Runcajse s Mankou a s Cipískem. Pak jsem viděla i Červenou Karkulku s babičkou a vlkem. Taky se kolem mě točila víla Amálka. Pak se mě moji noví kamarádi zeptali, jestli bych s nimi nemohla zůstat, ale já jsem řekla, že zůstanu jenom chvíli. Pak jsem šla k Mikešovi, byl tam Bobeš, Pašík a Nácíček. Šli jsme si hrát na honěnou a na schovávanou, a pak jsme šli na krátkou procházku po lese. Potom jsme šli k Rumcajsovi. Bobeš si hrál s Cipískem. A nakonec jsme šli k Amálce. Tak jsme byli hodně dlouho skoro celé čtyři hodiny. Mikeš s Nácíčkem si hráli a my s Amálkou jsme si povídali o tom, že se chystá na neděli oslava jejich narozenin. Potom jsme šli domů k Mikešovi a začalo pršet, museli jsme jít s deštníky a ještě k tomu začala bouřka. Když jsme přišli domů, tak jsme jako první zatopili v kamnech. Já s Mikešem jsme si četli noviny a Bobeš četl Nácíčkoví pohádku. Nácíčkoví se vážně líbila. Pršelo nejmíň dvě hodiny, pak už ale bylo zase hezky. Mikeše napadlo, že bychom se mohli jít vykoupat do bazénu. Tak jsme se šli tedy koupat ovšem kromě Bobeše, nechtěl si namočit srst. Zdál se nám nějaký divný. Pak byl večer a my šli spát, zdálo se mi o tom, co jsem zažila.

Druhý den byla neděle, tak jsme šli na oslavu Amálčiných narozenin. Přišli jsme dřív, abychom jí pomohli s výzdobou, byla to docela zábava. Pak začala oslava. Hráli jsme hry, dali jsme Amálce dárky, byla moc ráda, že jsme všichni přišli, tedy kromě Pašíka s Nácíčkem, ti chtěli totiž zůstat doma.

Když jsme přišli domů, bylo všechno vzhůru nohama, tak jsme se poučili, že už je doma nenecháme samotné. Pak ale zazvonil budík a já jsem se probudila zase v mojí posteli. Na návštěvu pohádkové říše jsem pak dlouho vzpomínala.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Čtenáři

Co všechno se mi přihodilo, když jsem se pomocí kouzla ocitl v říši pohádek

(Bonifác, 3.A, ZŠ Mnichovice)

Chtěl jsem strašně do pohádky. Měl jsem štěstí, povedlo se mi to. Jeli jsme na hrad. Zrovna tam nikdo nebyl. Rodiče mě tam nechali a řekli mi, že mám fotit. Šli nakupovat. Já jsem se bál, ale šel jsem tam. Najednou jsem viděl jednoho pána. Byl to převlečený kouzelník, ale já jsem ho poznal. A tak jsem k němu šel a řekl jsem mu, že bych chtěl do pohádky. A slíbil jsem mu, že až se vrátím, že mu něco dám. On odpověděl, že jo a ať svůj slib dodržím. Najednou jsem se ocitl v pohádce o Sněhurce a sedmi trpaslících. Dost mě naštvalo, že jsem osmý trpaslík. Chtěl jsem být princ, ale to se mi nepovedlo. Sněhurka mě tam objímala a byla překvapená, že jsem tak veliký. Pak se mi tam zalíbilo a úplně jsem zapomněl na rodiče. Pak tam šla nějaká babka a dávala Sněhurce jablko. Není otrávené? Já jsem jí řekl, ať si ho nebere! Rychle jsem běžel do hradu vzal jsem pušku a zase běžel k chaloupce a zastřelil jsem bábu. Pak jsem rychle skočil do kouzelného zrcadla a ocitl se doma. Na kouzelníka jsem úplně zapomněl.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Avataři

Divy země Arkádie

Byl úplně obyčejný školní den a paní učitelka něco připravovala na tabuli z jedné knihy (já chci do jiné země-bylo v knize napsáno) a když to napsala, najednou vzzuumm a byla pryč!!!!

Děti přišly do třídy a paní učitelka nikde!

Myslely, si že pro ně něco připravuje, někteří si vzali knížky a četli si a druzí dělali něco jiného: David a Anežka si vzali knihu matematiky, Monika vyráběla náhrdelník, Martin a Samuel dělali nějaké cviky z tělocviku, Miki si vzal knihu do přírodovědy, Charlotta a Terka si vzaly knihu do českého jazyka, Jirka a Simona si vzali knihu do vlastivědy, Šimon vytvářel z plastelíny, Michal a Kryštof si vzali učebnici angličtiny a Patrik si vzal hudební výchovu. Když David a Anežka přečetli příklad, zmizeli a ostatním dětem se stalo ve stejnou chvíli to samé.

David s Anežkou se zjevili v početném lese, Monika se zjevila v továrně na náhrdelníky, Martin a Samuel v Bojové aréně, Miki se ocitl v kouzelném lese neznámých bytostí, Charlotta a Terka v údolí Í-I-Ý-Y, Jirka a Simona se zjevili u krále Prokopa III, Šimon v plastelínové zátocce, Michal a Kryštof se objevili ve vesničce Liliput, kde se mluvilo anglicky, Patrik na notovém ostrově a paní učitelka v továrně na knížky. David a Anežka ušli necelý kilometr a našli zatarasenou cestu, na níž byl napsaný příklad: $18 \cdot 28 - 18 + 298 - 8 + \text{věk toho mladšího} = ?$

A protože je matematika baví, příklad vypočítali a cesta se uvolnila. Monika vyšla z továrny a před ní se objevil obr a ten obr řekl: „Musíš mi dát dárek, jinak tě nepustím!“

Zrovna bylo nasněženo tak mu Monika dala sněhovou kouli a obr řekl: „To je něco nového, můžeš jít.“ Martin a Samuel chtěli odejít, ale mistr Jou je bez boje nechtěl propustit, tak chlapci bojovali a vyhráli. Miki ušel asi 1500m, ale z lesa ho nechtěl pustit vílí král. Miki mu musel pojmenovat podivuhodná stvoření: kočka psovitá, hadoještěr a piraně létavá. Miki vše zvládl, tak ho vílí král propustil. Charlotta a Terka ušly 500m a tam je zastavila kniha českého jazyka, u které musely napsat diktát, jinak je nepustí dál. Zvládly ho na jedničku, tak je kniha pustila dál. Jirka a Simona museli králi Prokopovi povědět něco z našich dějin, jinak je zavře do žaláře. Popovídali mu o požáru ND a král Prokop je propustil. Šimon ušel 2km, zabořil se do cesty z plastelíny a ta ho nechtěla pustit, jedině když jí něco krásného vymodeluje. Tak Šimon vymodeloval krále zvířat LVA s vlající hřívou a cesta ho propustila dál. Michal s Kryštofem museli obyvatelům vesničky dát slovník, co měli v batůžku a teprve potom je liliputi pustili z vesničky ven.

Patrik na notovém ostrově musel zazpívat 10 písní, jinak mu nedají loďku. I jemu se to podařilo. Paní učitelka musela obyvatelům továrny přečíst 2 kapitoly z knihy Nekončícího příběhu, jinak bude muset zůstat v továrně a vyrábět knihy. Přečetla je a byla propuštěna. Všichni se sešli u prastarého stromu, na kterém byly napsány staré kouzelné formule, ale ty nedávaly smysl. Museli dát hlavy dohromady a seřadili je do správného pořadí. Pak to

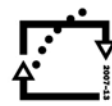
evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

všichni zároveň přečetli nahlas a ocitli se ve své třídě. Uf! Konečně. Raději budeme ve škole, kde to známe. Na tento zážitek však nikdy nezapomeneme.

Čtvrtáci

O princí a princezně

(Barbora Broučková)

Protože jsem byla hodně zvědavá, ochutnala jsem kouzelný nápoj a ocitla se v pohádce. Byla jsem zakletá princezna Alžbětka. Jeden král měl syna Alberta. Jednoho dne jel princ za žábou ropuchou, aby mu pomohla. Princ chtěl vědět, jak je překrásná princezna Alžbětka. Žába si nevěděla rady a poslala ho za kouzelným dědečkem. Dědeček šel pro kouzelné zrcadlo a Albert viděl, jaká jsem krásná princezna a jak mě macecha trápí. Albert si to nenechal líbit a šel mě vysvobodit. Až dorazil na zámek zlé macechy, zazvonil. Přišla jsem mu otevřít a Albert si pomyslel, že jsem krásnější a krásnější. Macecha sešla dolů a řekla, co tady chceš. Princ řekl, že Alžbětku. Macecha se rozesmála. Tak to musíš splnit tři úkoly. První úkol- musíš mi donést z lesa bílého jednorozce, druhý úkol- musíš mi donést zlaté prase, třetí úkol- musíš koupit nové střevíce. Princ se zaradoval, to bude hračka. Šel na první úkol do lesa. Byli tam tři jednorozci, ale sáhl pro jednoho a byl to ten pravý. Ostatní zmizeli. Přinesl ho maceše. Výborně. Teď to zlaté prase. Ano, tentokrát tam byly čtyři, zas vzal to pravé. Teď ty střevíce, ale jaké se jí budou líbit? Poslala jsem Albertovi fotku, jaké boty mám ráda. Albert musel rychle za kouzelným dědečkem a ten mu je vyčaroval. Albert šel zase za macechou a ta měla takový šok, jak to mohl všechno zvládnout? Tak mě macecha propustila a dala princí Albertovi. Byla svatba a narodila se nám dvě miminka.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Vlci

Jednoho dne jsem dostala od babičky prsten, zatočila jsem a ocitla jsem se v říši pohádek. Šla jsem dál a uviděla jsem Červenou karkulku. Ona mi řekla: „Ahoj.“ Upozornila mě na obra, který tady blízko v horách přebývá. „Dávej si na něho pozor, má rád jídlo, takové holky jako jsi ty!! Nechoď tam!!“

Potom mě dovedla k perníkové chaloupce a najednou zmizela. Říkala jsem si, mám vejít, nemám vejít, ale nakonec jsem vešla. Nikde nikdo, ale najednou na mě něco skočilo a vzalo mi to prsten. Byla to baba Jaga! Já jsem rychle utíkala ven a v tom jsem tam nechala ten prsten.

Utíkala jsem dál a uviděla jsem zámek. Byli tam trpaslíci a ti se mě ptali, jestli jsem známá z nějaké pohádky, ale já jsem řekla: „Né, já jsem zatočila prstenem a jsem tu, ale potom mi ho vzala nějaká baba Jaga.“ „A ták, to se vrať, ona si jen myslí, že ten, kdo nosí zlato, ten brzy zemře, tak nás chrání.“ „Aha, moc ti trpaslíku děkuji. Ahoj.“

Tak jsem se vrátila k chaloupce. Uviděla jsem babu Jagu a řekla: „Paní babičko, já ten prsten potřebuji, musím se vrátit domů.“ A ona se mi moc omlouvala a pak se mě zeptala: „Nechceš muchomůrkovou omáčku?“ Já jsem řekla: „Né, děkuji, už musím, ahoj.“ Ještě mě baba otrávil.

Zatočila jsem prstenem a byla jsem zpátky doma. Moc se mi v říši pohádek líbilo, ale všude dobře, doma nejlíp. Ale zase se mi zdálo, že jsem v říši pohádek, to už se mi nechce vyprávět, tak se mějte pěkně a nikdy netočte prstýnkem. Ahojoj.

Levelseven

(Michaela Chlubnová)

Jednoho rána jsem se probudila a šla jsem si vyčistit zuby. Koukla jsem se do zrcadla a řekla jsem si, že bych chtěla aspoň na jeden den být v nějakém pohádkovém světě. Šla jsem zpět do svého pokoje a najednou jsem se ocitla v krásné zahradě vedle ještě krásnějšího zámku a měla jsem na sobě princeznovské šaty a na hlavě korunku. Po zahradě skákali mluvící králíci, oblečení psi a kočky jako lokajové a dvorní dámy. Vešla jsem do zámku a hned na první pohled jsem uviděla velký stůl se spoustou jídla. U stolu seděla holčička oblečená v červeném, pak princezna, které chyběl jeden střevíček a překrásná, ale spící Sněhurka.

Najedli jsme se a najednou jsem usnula. Když jsem se probudila, ocitla jsem se zpátky ve svém pokoji.

Na ten pohádkový den nikdy nezapomenu, ale je zvláštní, že šaty i korunku mám stále na sobě. Bude to asi tím, že celý můj život je jedna krásná pohádka.

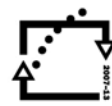
evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Myslivíři

Když jsem byl jednou v pohádkové říši

Jednou ráno jsem se probudil a dostal jsem chuť na ranní procházku. Zašel jsem až k novostavbám, kde jsem narazil do jedné zdi, protože jsem se díval do země, což je moje specialita. Najednou jsem se začal točit a točil jsem se tak rychle, že jsem dvě minuty nevěděl co se kolem mě děje.

Když se mi přestala točit hlava, zjistil jsem, že jsem v pohádkové říši. Nedopatřením jsem totiž narazil do kouzelné zdi, která přenáší lidi do říše pohádek. Věděl jsem z jiných pohádek, že musím ujít sto kilometrů na sever a až potom mohu narazit do další zdi, abych se dostal zpátky. Také jsem věděl, že musím podstoupit nejméně dva nebezpečné úkoly. „No to je senzace,“ řekl jsem si. „Než ujdou těch sto kilometrů, tak uplyne pět dní, možná i víc. Musím jít, pokud se chci vrátit a zatím to tak vypadá, že ano.“

Kolem byla spousta palem, mechu a dokonce vzácné rostliny, které rostou jen na dně moře Zkrátka to byl takový smíšený prales.

Tak jsem tedy šel. Ušel jsem sotva třicet kilometrů a narazil jsem na první překážku. Byla jí obrovská díra, kterou byste asi nikdy neobešli. A tak jsem si sedl na zem a přemýšlel, jak tuto překážku zdolám. Najednou jsem si všiml liány, která visela na stromě, který vyrůstal z té ohromné díry. Hned mě napadlo, co udělám. „Skočím na liánu a zhoupnu se na druhou stranu,“ řekl jsem si. A to jsem také udělal.

Když jsem byl na druhé straně, trošku jsem si oddychl a vydal jsem se dál. Po dalších padesáti kilometrech jsem narazil na další překážku. Byla to klouzavá hora. Všiml jsem si sloupku, který vyčníval z vrcholu hory. Nasbíral jsem si liány, svázal je, udělal smyčku a hodil jsem jimi jako lasem. Zdařilo se. Smyčka se uchytila ke sloupku a tak jsem po hoře mohl lézt jako horolezec. Vyšplhal jsem nahoru a sešplhal jsem druhou stranou dolů.

Jak jsem slezl, tak jsem uviděl město. Prošel jsem městem po rukou, protože to bylo město vzhůru nohama a už stačilo dojít jen těch pár posledních kilometrů. Ušel jsem je, ale žádnou zed' jsem neviděl.

Najednou jsem na jedné z palem uviděl vypínač a tak jsem ho zmáčknu. Hned se objevila zed'. „Á, moderní technika,“ říkal jsem si. Narazil jsem do zdi a hned jsem se objevil na místě, kde jsem zmizel.

Už byl večer a tak jsem šel spát. Byl jsem hrozně utahaný. O svém dobrodružství jsem nikomu nikdy nic neřekl.

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

VI.C

Pohádka o štěstí

Pohádka o štěstí? Ano, o štěstí. Nepotřebuji bojovat s divokými draky, být zamilovaná do krásného prince: pokud bych se ocitla v pohádkovém světě, stačilo by mi, pokud věděla, že se může odehrát následující příběh. Jako každá pohádka je i ta moje o štěstí. A vy si přečtete, o jakém štěstí bude tentokrát.

Byla jednou jedna stará babička. Žila sama v jednom hodně starém domečku. Ten domeček měl krásná okýnka a červenou střechu s velkým starým komínem. Okolo domečku byla malá zahrádka a na ní čtyři stromy – jabloň, smrk, modřín a lípa. I když babička pamatuje hodně, sázela jen tu jabloňku, ostatní stromy tam už stály hodně dlouho.

Jednou si babička vařila čaj a pak si sedla ke stolu. Bylo jí zima, protože kamna přes noc vychladla a v listopadu je jako každý rok někdy trochu teplo a trochu zima. Oblékla si velký šál a dívala se z okna. Byl to jiný pohled než před pár měsíci. Na zahrádce už odkvetly skoro všechny kytičky a do krmítka na zahradě už přilétalo stále méně ptáčků.

Taková trochu smutná ta zahrádka byla. Jen ty čtyři stromy tam stály, ale i ty byly unavené a tak trochu šedivé, smutné a holé. Teda ne všechny. Jeden neopadal. Víte, který? Ano, smrk. Ten se pyšně tyčil nad ty ostatní a díval se, jak lípa i jabloňka ztrácí poslední listy.

Babička dopila čaj, a protože na chvíli vykouklo sluníčko, šla se posadit ven na lavičku.

Nejdříve se podívala na sluníčko a řekla skoro nahlas: „Hezký den, sluníčko, děkuji ti, že tak hezky svítíš.“ Najednou se ozval hodně zvláštní hlas: „Hezký den, babičko, ještě se trochu ohřej, už nemám moc síly, ale snad tě mé teplo aspoň trochu zahřeje.“ „Co to bylo?“ Babička se lekla jen malinko. Zamávala sluníčku a řekla jen: „To mám štěstí, že dnes hřeješ.“

Po chvíli šla do světničky přiložit do kamen a do misky narovнала jablíčka. Byla krásná, leskla se na dálku a voněla. Babička si dvě rozkrájela a s velkou chutí snědla. Najednou slyší podivný hlásek: „Hezký den, babičko. Jsem ráda, že ti chutnají moje jablíčka.“ Babička se rozhlédla po světničce, ale pak se usmála a vyšla na zahrádku. „Já vím, to jsi byla ty, moje jabluňko, děkuji ti za ta krásná jablíčka. Mám štěstí, že tě mám, jablíčka od tebe mi vydrží skoro celou zimu.“

Vrátila se zpátky, ale zatím v kamnech vyhaslo a v košíku na dřevo už nebylo ani polínko. „Co se dá dělat,“ řekla si babička, vzala košík a šla pro dřevo do kůlny. Otevřela petlici a najednou slyší hluboký hlas: „Vezmi si, babičko, dřevo z mých větví, určitě tě zahřeje.“ Babička dobře poznala, kdo na ni promluvil, a řekla: „Děkuji ti, milý modřínku, že mám od tebe dřevo, mám štěstí, že tě mám.“ Modřín je sice jehličnatý strom, ale už dávno,

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

dávno si usmyslel, že chce být něčím zvláštní, a tak sice má krásné dřevo, ale na zimu opadává.

Když už měla babička plný košík, vrátila se a znovu zatopila v kamnech. Jé, to bylo teplo.

Poklidila světličku a za chvíli někdo ťuká na dveře. Babička ale žádnou návštěvu nečekala. Šla otevřít a na prahu stála malá holčička. Nesla babičce vajíčka. Ta holčička bydlela nedaleko a občas její maminka babičce něco poslala. „Pojď dál, Barunko.“ „Dobrý den, babičko, já bych ráda, ale nemůžu. Maminka mi říká, že se nemám moc toulat venku, protože mám rýmu a trochu kašel.“ Babička poděkovala za vajíčka a zeptala se, jestli nechce Barunka aspoň trochu čaje. Barunka souhlasila, že tedy jen na chvíli a sedla si s babičkou ke stolu a napila se čaje z krásného puntíkovaného hrníčku. „Z čeho je ten čaj, babičko?

Zvláštně voní a taky tak divně chutná.“ A než babička stačila odpovědět, obě se zarazily, protože uslyšely jemný hlas: „Ten čaj je z mých květů, určitě zažene i tvou rýmu a kašel, Barunko.“ Holčička se rozhlédla kolem, ale nikoho neviděla. „Babičko, slyšela jste to? Kdo to mluvil?“ Babička dobře věděla, pohládila Barunku po vláskách a řekla: „To byla lípa, podívej se, tamhle ten strom na zahrádce, co už nemá žádný lístek, ale zase na jaře bude mít krásné listy, takové do srdíčka. A pak květy, které posbírám a usuším na čaj pro nasydlé Barunky. Mám štěstí, že mi tady roste.“

Holčička poděkovala, ještě se jednou podívala na stromy na zahrádce a rozloučila se s babičkou. Babička jí ještě zamávala, a než vešla dovnitř, prohlédla si své čtyři stromy a řekla: „Mám štěstí, že vás mám. Děkuji vám, že mi toho tolik dáváte. Slibuji, že se dál o vás budu starat, dokud mi síly budou stačit.“

Zavřela za sebou dveře a šla si odpočinout na kanape. Zavřela oči a byla šťastná. Usnula a zdál se jí krásný sen.

Autor: Jana Býčková, třída VI.C, ZŠ 28. října, Příbram VII

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

IX.B

Pohádkový bůh

(Markéta Šikolová)

Vpravo, vlevo, ve předu a tamhle taky!

Co to vidím, už se to blíží,

Ne, tohle mi neberte, milé straky.

To jen pohádkový Bůh na mě shora shlíží.

To jen proto, že už bude konec,

konec té další pohádky.

On nade mnou drží ruku, jak sněhulákův hrnec.

Abych se vrátila do země lidí, zas zpátky.

Abych se mohla zas těšit, na večer,

na večer, u nové pohádky usínat

a v klidu snít, nic jiného nevnímat.

S nadšením ulehám, zas a znova

a pohádkový Bůh si řekne: „Zase ona!”

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Dvanáctka

Co vše se mi přihodilo, když jsem se pomocí kouzla octla v pohádce

Jednou, když jsme v dějepise probírali alchymisty a povídali si o různých nesplnitelných věcech, o které se snažili různí alchymisté a kouzelníci, tak jsem si vzpomněla, že jsem vždy měla velké přání, a to dostat se na pár dní do pohádky a zjistit, jaké to je být třeba princeznou nebo i královnou. Tak jsem nad tím pořád přemýšlela a ta myšlenka mi stále vrtala hlavou. Věřte nebo nevěřte, to přání se mi splnilo.

Ráno jsem se probudila a místo ve své posteli jsem se octla snad na deseti peřinách a byla jsem skoro u stropu. Připadala jsem si jako Princezna na hrášku a ono doopravdy. Za dveřmi mě sledovala královna s králem, jestli jsem se vyspala nebo jsem ani oko nezamhouřila. Když jsem zkusila znovu zavřít oči, tak jsem se objevila

v lese Řáholci, nedaleko Jičína místo Cipíska ve vyřezané kolébce. Jejda, to bylo ! Rumcajs mě hned zapojil do práce, ale vůbec mi to nešlo. Byla jsem podle něho nemehlo. Radši mě nechal odvézt jelenem Větrníkem hajného Robátka, že prý nemohu dělat v pohádkách takový zmatek. Větrník mě odvezl ke zlému a nevstřícnému Kotrčovi a jeho psovi Heršpicovi, jenže když jsem stále uklízela a vše dávala do pořádku, Kotrč mě raději nechal poslat zpátky do našeho světa.

(Petra Pantová)

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Eso

Jedno nedělní dopoledne jsem se rozhodla, že půjdu za babičkou do Kuřimi. Vydala jsem se po silnici kolem vápenky a zabočila jsem na polní cestu, která vede kolem cvičiště pro psy. Najednou proti mně vyběhl velký pes a vypadal jako vlk!

Vtom vlk promluvil a zeptal se, kam jsem se to vydala. Odpověděla jsem, že jdu k babičce na návštěvu. Dostala jsem strach a utíkala dál po cestě.

Přede mnou se objevila Červená karkulka. A najednou mi došlo, že jsem se dostala do pohádkového světa. V dálce jsem uviděla Dlouhého, Širokého, a Bystrozrakého, na obloze létající koberec.

Zničehonic mě začaly pálit oči, všude byly zlatá záře. To právě vstávala Zlatovláska.

Blížila jsem se ke Kuřimi, začalo se ochlazovat, hustě padal sníh. Potkalal jsem dědečka v kožichu a beranici. Dědeček se mě zeptal: „Je ti teplo, děvenko?!?“ Odpověděla jsem: „Teplo dědečku, teplo dědečku Mrazičku.“

Z dálky na mě už mávala moje babička, a tak jsem byla ráda, že jsem na konci cesty.

Těšila jsem se na teplý čaj a babiččinu bábovku.

(Lucie Hotařová)

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ